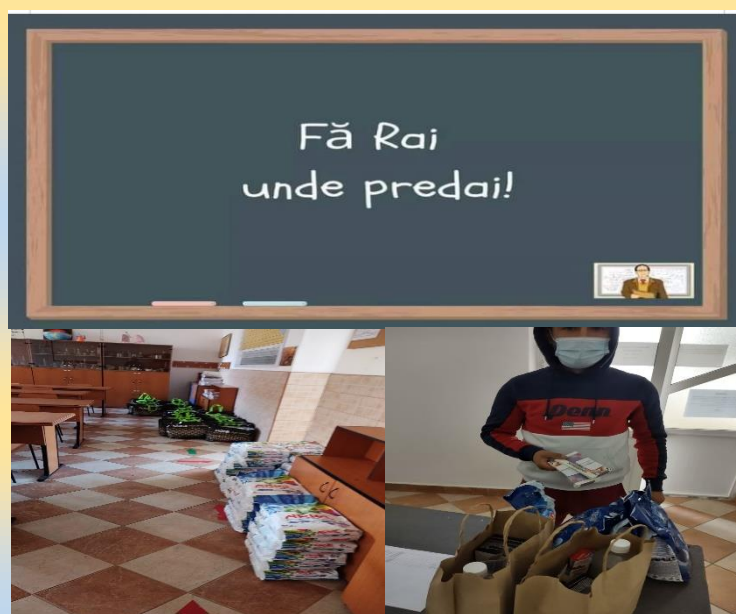

MICUL CREȘTIN

Publicație creștin ortodoxă a Școlii Gimnaziale
„Radu Stanian”, Mun. Ploiești
An 5, Nr. 5, 2021

ISSN 2558 – 8907
ISSN - L 2558 – 8907

ANUL OMAGIAL 2021

La Catedrala Patriarhală a fost proclamat Vineri, 01.01.2021 ca anul 2021 să fie „*Anul omagial al pastorației românilor din afara României și Anul comemorativ al celor adormiți în Domnul; valoarea liturgică și culturală a cimitirelor*” în Patriarhia Română.

Patriarhul Daniel a prezentat icoana reprezentativă a Anului omagial 2021 unde apar trei sfinți care s-au născut pe teritoriul țării noastre.

Este vorba despre:

Sfântul Cuvios Ioan Casian, hirotonit diacon de Sfântul Ioan Gură de Aur, originar din Dobrogea; a trăit la sfârșitul secolului al IV-lea și prima jumătate a secolului al V-lea.

Sfântul Cuvios Dionisie Exiguul care a trăit la sfârșitul secolului al V-lea și prima parte a secolului al VI-lea.

Sfântul Cuvios Ioan Iacob de la Neamț, care a trăit în secolul al XX-lea și care a trecut la Domnul în anul 1960. Moaștele lui au fost descoperite intacte 20 de ani mai târziu, în 1980. A fost trecut în rândul sfinților de Patriarhia Română și apoi de Patriarhia Ierusalimului.

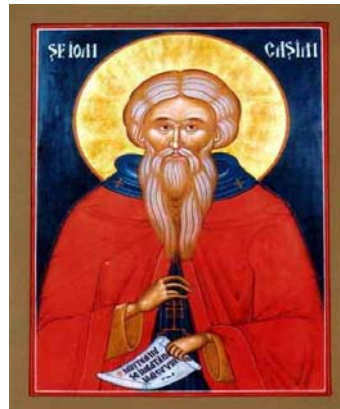
Prin acest îndemn, el cheamă pe toți românii care se află printre străini „*să-și păstreze identitatea de neam și de credință*”, a precizat Patriarhul Daniel.

SFÂNTUL IOAN CASIAN

Prof. Tocitu Florian Ion

Școala Gimnazială „Radu Stanian”, Mun. Ploiești

S-a născut în anul 365, într-un sat de pe Valea Casimcei, din județul Constanța; informațiile cu privire la originea dunareană se întemeiază îndeosebi pe o afirmație a lui Ghenadie de Marsilia, care îi localizează patria în teritoriul Scythiei Minor. Este hirotonit preot în timpul Papei Siricius, în anul 398 și se perfecționează în mănăstirile din Bizanț. După un lung pelerinaj, ajunge în Galia (teritoriul actual al Franței) în anul 415, fiind trimis de către Papa Innocent I pentru încreștinarea galilor, în timpul împăraților romani Flavius Honorius (395-423) și Valentinian al III-lea (423-455), cel din urmă obținând o stralucită victorie, ce a determinat retragerea lui Attila din Galia.

Ajuns la Marsilia, pune bazele Abației „Saint Victor”, în anul 420, catedrală existentă și în prezent, fiind unul dintre obiectivele de atracție turistică a cetății focene; organizează viața mănăstirească după modelul avansat al celor din Bizanț, cu adaptările necesare vieții occidentale. Sfântul Ioan Casian a fost totodată și întemeietorul Calendarului Creștin; a scris la Marsilia opere ce au rămas în istoria monastică, printre care se remarcă lucrările « Instituții monastice » și « Conferințe creștine ». Prin toată opera sa, Sfântul Ioan Casian este considerat un factor de legătură între cultura patristică a Răsăritului și cea a Apusului, fiind unul dintre cei mai importanți promotori ai monahismului occidental.

Moare la Marsilia, în anul 435, la 70 de ani, moaștele sale fiind în cripta Abației „Saint Victor”. Este canonizat de Biserica Catolică, spre sfârșitul secolului al V-lea, fiind pomenit în ziua de 23 iulie. La data de 20 iunie 1992, Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române consacră canonizarea sa, fiind celebrat în data de 28 februarie.

Sfântul Ioan Casian, împreună cu Sfântul Dionisie Exiguul, sunt poate cei mai de seamă reprezentanți pe care creștinismul străromân i-a dat Bisericii lui Hristos.

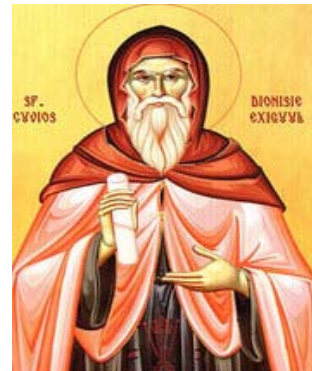
SFÂNTUL DIONISIE EXIGUUL

Prof. Tocitu Florian Ion

Școala Gimnazială „Radu Stanian”, Mun. Ploiești

Pe 1 septembrie, Biserica Ortodoxă face pomenirea Sfântului Cuvios Dionisie Exiguul; canonizarea sa a fost hotărâtă de Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Romane în ședința din 8-9 iulie 2008.

Datorita Sfântului Dionisie Exiguul afirmăm astăzi că suntem în anul 2021 "după Hristos", deoarece el a propus nuărară anilor începând cu Întruparea Domnului; astfel, el abandonează era lui Dioclețian, și acceptă anul 753 a.u.c., ca an al Întrupării Domnului și punctul de la care începe era creștină. Chiar dacă în calculul propus de el întâlnim și o eroare, ideea în sine a fost cu adevărat revoluționară. Calendarul stabilit de el a fost adoptat în Italia, în anul 527, iar mai târziu în Franța și în Anglia (Sinodul de la Whitby, 664), extinzându-se cu vremea în întreaga lume creștină.

Calificativul de "cel Mic" sau "Exiguus" și l-a luat el însuși ca gest de smerenie. S-a născut în jurul anului 470 în Sciția Mică și a intrat de tânăr în viața monahală. După finalizarea studiilor în una din școlile manasticești din Dobrogea, ajunge ca pelerin în Orient. Din cauza monofizismului este nevoit să meargă la Constantinopol și de aici la Roma. Va lucra sub ascultarea a zece papi, începând cu Atanasie al II-lea (496-498) și încheind cu Vigiliu (537-555).

Datorită traducerilor pe care le-a făcut din diverși scriitori și Sfinți Parinți ai Bisericii creștine din Orient, cum au fost Chiril al Alexandriei, Grigorie de Nysa, etc, el a făcut cunoscută teologia răsăriteană în mediul latin. A fost și profesor la o Școala din Vivarium, întemeiata de Casiodor, unde a predat Dialectica.

Al doilea mare merit care îi revine lui Dionisie cel Mic, se leagă de activitatea de traducere în latină și de colecționare a canoanelor bisericești, fixate la diferite sinoade sau concilii și care fuseseră redactate în limba greacă.

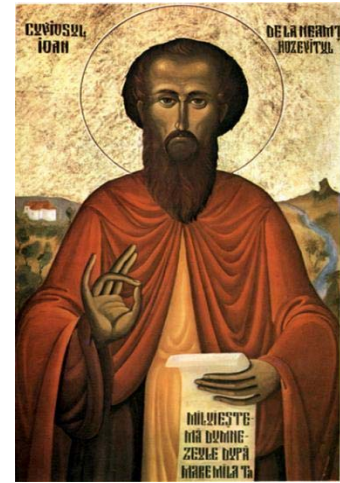
Cuviosul Dionisie Exiguul a trecut la cele veșnice în Italia, la Vivarium, pe la 545-550.

SFÂNTUL CUVIOS IOAN IACOB DE LA NEAMȚ

Prof. Tocitu Florian Ion

Școala Gimnazială „Radu Stanian”, Mun. Ploiești

Sfântul precuciosul Ioan Iacob de la Neamț s-a născut la 23 iulie 1913, în satul Crăiniceni, comuna Horodiștea, din fostul județ Dorohoi, într-o familie de țărani foarte credincioși, Maxim și Ecaterina, fiind singurul copil la părinți, primind numele de botez Ilie. După șase luni de la naștere, mama sa, fiind bolnavă, și-a dat sufletul în mâinile Domnului, lăsând copilul în grija bunicii sale, Maria. După doi ani, moare și tatăl său, în război, în toamna anului 1916, copilul rămânând în grija rudelor apropiate. Primii ani de școală îi face în satul natal, apoi urmează gimnaziul la Lipcani-Hotin și liceul la Cozmeni-Cernăuți, fiind cel mai bun elev din școală.

În vara anului 1932, rudele voiau să-l dea la facultatea de Teologie din Cernăuți, ca să-l facă preot; însă el, simțindu-se chemat de Dumnezeu la o viață mai înaltă, le-a spus: „Nu, eu vreau să mă fac călugăr!”. După un an, tânărul Ilie, pe când lucra la câmp, se ruga lui Dumnezeu să-i descopere calea pe care să o urmeze. Deodată a auzit un glas de sus, zicând: „Mănăstirea”; a intrat în obștea Mănăstirii Neamț, unde Starețul mănăstirii, Episcopul Nicodim l-a primit cu multă dragoste și i-a rânduit ascultare la infirmerie și la biblioteca mănăstirii. Între anii 1934-1935, face serviciul militar la Dorohoi ca infirmier, având multă milă de cei bolnavi și fiind iubit de toți. În toamna anului 1935 se reîntoarce în obștea Mănăstirii Neamț, și continuă aceeași ascultare de bibliotecar și îngrijitor la bolniță. La 8 aprilie 1936 fericitul rasofor Ilie Iacob este tuns în cinul călugăresc de arhierul Valerie Moglan, noul stareț al mării lavre, primind în călugărie numele de Ioan. Pleacă în Țara Sfântă unde se închină la toate Sfintele Locuri și sărută Crucea Golgotei și Mormântul Domnului, stabilindu-se la Mănăstirea Sfântul Sava de lângă Betleem, unde a rămas timp de zece ani, răbdând grele ispite, boli și încercări de la oameni și de la diavoli.

Între anii 1939-1940 fericitul sihastru Ioan Iacob s-a nevoit împreună cu un ucenic român într-o peșteră din pustiul Qumran, aproape de Marea Moartă. Aici a cunoscut pe monahul Ioanichie Pârâială, care i-a rămas ucenic credincios până la obștescul sfârșit.

Între anii 1940-1941, din cauza războiului, Cuviosul Ioan a stat cu mai mulți călugări din Țara Sfântă într-un lagăr pe Muntele Măslinilor. Fiind eliberat, se reîntoarce la Mănăstirea Sfântul Sava și continuă aceleași ascultări și nevoințe.

În anul 1947 este hirotonit diacon, la 13 mai, în Biserica Sfântului Mormânt, cu aprobarea Patriarhului României, la recomandarea Arhimandritului Victorin Ursache, superiorul Căminului Românesc din Ierusalim. În același an, Cuviosul Ioan Iacob este hirotonit preot în biserica Sfântului Mormânt de arhiereul Irinarh, fiind numit de Patriarhia Română egumen la Schitul românesc Sfântul Ioan Botezătorul de pe valea Iordanului, pentru 5 ani.

În luna noiembrie 1952, Cuviosul Ioan Sihastrul se retrage din ascultarea de egumen și, împreună cu ucenicul său Ioanichie, intră în obștea mănăstirii Sfântul Gheorghe Hozevitul din pustiu Hozeva, pe valea pârâului Cherit (Horat). Din vara anului 1953, fericitul Ioan se retrage cu ucenicul la o peșteră din apropiere, numită Chilia Sfintei Ana, unde, după tradiție, ea se ruga lui Dumnezeu să-i dăruiască un prunc.

La peșteră, unde cu greu se ajungea, pe o scară înaltă, nu primea pe nimeni, comunicând cu cei ce veneau mai ales prin rugăciune, prin unele scrieri sfinte și prin ucenicul său. În sărbători mari și în posturi Sfântul Ioan săvârșea Dumnezeiasca Liturghie în paraclisul peșterii Sfânta Ana și se împărtășeau amândoi cu Trupul și Sângele lui Hristos, mulțumind lui Dumnezeu pentru toate. În timpul zilei și în clipe de răgaz, ieșea în gura peșterii, la lumină, unde scria versuri religioase și traducea pagini patristice din limba greacă. Mânca o dată în zi, pesmeți, măsline, smochine și bea puțină apă, iar noaptea dormea câteva ore, pe o scândură, având o piatră drept perină.

În vara anului 1960, era bolnav și suferea toate cu multă răbdare. Simțindu-și sfârșitul aproape, miercuri 4 august, s-a împărtășit cu Sfintele Taine, iar joi dimineața la orele 5 și-a dat sufletul în mâinile lui Hristos, la vârsta de numai 47 de ani.

După trei zile, a fost înmormântat în aceeași peșteră de egumenul mănăstirii Sfântul Gheorghe, arhimandritul Amfilohie, iar la 8 august 1980, trupul său a fost aflat întreg, nestricat de vreme, răspândind bună mireasmă, semn că l-a preamărit Dumnezeu și l-a numărat în ceata sfinților.

La 15 august 1980, același egumen i-a pregătit raclă sculptată în lemn de chiparos, l-a așezat în ea, cu mare cinste, și l-a dus în procesiune, împreună cu câțiva arhierei de la Patriarhia Ortodoxă din Ierusalim și cu mii de pelerini care au venit la praznicul Adormirii Maicii Domnului, hramul acestei mănăstiri, depunând sfintele moaște în biserica cu hramul Sfântul Ștefan din incintă, unde se află și moaștele Sfântului Gheorghe Hozevitul.

Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române, luând în considerare sfințenia vieții Cuviosului Ioan Iacob, și văzând cinstitele sale moaște, l-a trecut în rândul sfinților, la data de 20-21 iunie. 1992, sub numele de „Sfântul Ioan Iacob de la Neamț”, prăznuit la 5 august.

CINSTIREA CELOR ADORMIȚI

„a rudelor și prietenilor noștri trecute de ultimul hotar al vieții pământești”

Prof. Nedelcu Marius

Școala Gimnazială „Radu Stanian”, Mun. Ploiești

Biserica rânduiește astfel de momente de reculegere, pentru că nu vede în moarte sfârșitul existenței omului. Cuvântul “moși” vine de la “strămoși”, și se referă la persoanele trecute la cele veșnice. Cu apelativul “moși” sunt numiți nu doar morții, ci și principalele sărbători ce le sunt consacrate, precum și pomenile făcute pentru ei.

Din zilele de Moși amintim: “Moșii de primăvară” (de Macinici), “Moșii de vară” (sâmbăta dinaintea Rusaliilor), “Moșii de toamnă” (în prima sâmbăta din luna noiembrie), “Moșii de iarnă” (sâmbăta dinaintea Duminicii lăsatului sec de carne). Pentru praznicul Moșilor se pregătesc toți creștinii, săraci sau bogați, fiecare după posibilitățile sale materiale. În ziua Moșilor de Iarnă, dar și în toate sâmbetele dedicate pomenirii morților până la Sfintele Paști, creștinii păstrează legătura cu cei dragi, plecați la viața de dincolo, prin participarea la slujbele de comemorare, prin rugăciuni, prin milosteniile pe care le fac pentru cei adormiți din familia lor.

Cinstirea rudelor răposate se manifestă și prin îngrijirea permanentă a mormintelor. De la căpătâiul celor adormiți nu trebuie să lipsească Sfânta Cruce, candela, florile proaspete presărate sau semănate pe mormânt sau în jurul acestuia. Vasele cu tămâie și lumânările reprezintă, de asemenea, ofrande prin care-i cinstim pe cei plecați la viața veșnică.

În tradiția ortodoxă, în ziua praznicului se aduc la biserică, pentru a fi sfințite, coliva, prescurea și o sticlă de vin. De asemenea, se sfințesc vase cu mâncare și pachete cu alimente, pe care rudele celor adormiți le împart după slujba de pomenire, atât săracilor din biserică, cât și vecinilor, persoanelor sărmâne întâlnite la cimitir și pe stradă, în ziua parastasului.

În popor există credința că, în această zi, sufletele morților coboară pe pământ, de aceea se dă de pomană mâncare gătită, din care se cere ca măcar un singur fel să fie fierbinte, deoarece se crede că cei decedați se hrănesc din aburii fierturilor, în așa fel încât să le ajungă pentru un întreg an.

Unii credincioși nu respectă tradiția întocmai și dau de pomană ceea ce i-a plăcut decedatului mai mult să manânce și să bea, pe când trăia pe pământ, crezând că în felul acesta se va bucura mai mult de pomana.

Credinciosii care merg la biserică duc de pomana colivă, colaci și fructe care, după ce sunt sfințite de preoți, se dau de pomană, întotdeauna cu o lumânare aprinsă. Persoanele care primesc pomană de sufletul morților trebuie să spună "bogdaproste", cuvânt care provine din slava veche, "Bogda prostit", și care înseamnă Domnul să-i ierte (pe adormiții tăi).

„ȘI EU VREAU LA ȘCOALĂ”- o binecuvântare pentru copiii dezavantajați

Prof. Dumitru Alexandra

Școala Gimnazială „Radu Stanian”, Mun. Ploiești

În anul școlar 2020-2021 s-a desfășurat în școala noastră un proiect nou, intitulat „**Și eu vreau la școală**”, inițiat de ONG-ul „Salvați Copiii”, în parteneriat cu OMV Petrom. În proiect au fost incluși copii cu posibilități materiale scăzute, fără tehnologie pentru lecțiile online, dar cu prezență constantă la școală și cu dorința de a progresa.

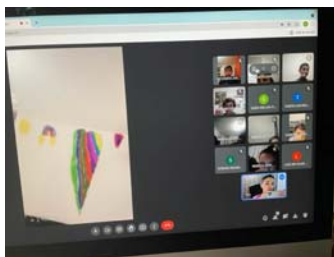
Programul s-a desfășurat cu un număr de 54 de elevi împărțiți în grupe și a constat în realizarea unor activități zilnice în afara programului școlar, pe diverse teme precum:

- activități de sprijin și îndrumare pentru lecțiile curente;
- activități de educație pentru sănătate, igienă și nutriție sănătoasă;
- activități ce vizează tehnologia informației și a calculatorului;
- activități recreative în aer liber;
- activități creative și handmade;
- activități ce vizează biodiversitatea etc.

Elevii au fost motivați să își îmbunătățească permanent rezultatele școlare prin acordarea de tablete de ultimă generație, prin oferirea de tichete sociale primite lunar, cu pachete igienico-sanitare acordate semestrial, dar și cu recompense materiale pentru hăinuțe.

Entuziasmul elevilor participanți, dar și al cadrelor didactice implicate s-a extins chiar și în vacanțe, dar și în mediul online, în perioada pandemiei, școala punând la dispoziția copiilor un Google Classroom prin care să se realizeze activitățile online.

În prezent, programul se află la final, și, în urma evaluărilor (inițială, intermediară și finală), s-a constatat un real progres școlar al elevilor participanți la 1-3 materii, scăderea absenteismului și abandonului școlar, dar și schimbări benefice, pozitive la nivel comportamental și psiho-social al elevilor.

Părinții s-au arătat încântați de motivația copiilor de a merge la școală pe parcursul proiectului și de a participa la activitățile SDS din program și speră la o continuare a acestuia și în anul școlar viitor.

10 ANI DE LA MOARTEA LUI VASILE PARASCHIV

Prof. Tocitu Florian Ion

Școala Gimnazială „Radu Stanian”, Mun. Ploiești

La 4 februarie 2011, la Ploiești, se stingea din viață Vasile Paraschiv, un simbol al luptei anticomuniste din anii '70-'80.

Născut în 1928, Vasile Paraschiv a fost muncitor electromecanic. Membru al PCR încă din 1946, s-a retras în 1968 considerând că partidul nu-i mai reprezenta pe muncitori. A fost arestat la 29 iulie 1969 și internat la spitalul de boli psihice de la Urlați, fiind externat după ce a declarat greva foamei.

La 3 martie 1971 a adresat CC al PCR și Uniunii Generale a Sindicatelor din România o listă cu 11 propuneri privind liberalizarea vieții sindicale. A fost din nou arestat și internat în azilul psihiatric de la Voila Cămpina.

În 1976 își exprimă, într-o scrisoare trimisă postului de radio „Europa Liberă”, solidaritatea cu foștii membri ai PSDR, care suferiseră în primii ani ai regimului comunist, condamnări politice. Este din nou internat, la 1 decembrie 1976, în azilul de la Voila și ținut sub observație până în 23 decembrie, diagnosticul fiind „psihopatie paranoică...psihoză delirantă...comportament antisocial patologic”.

În februarie 1977 aderă la mișcarea Goma, fiind printre semnatarii scrisorii adresate conferinței de la Belgrad. În aprilie 1977, în urma unei vizite la locuința din București a familiei Goma, este arestat, anchetat la Securitatea din Ploiești și internat la spitalul de boli psihice din Săpoca, Buzău, la secția de bolnavi incurabili, violenți și periculoși.

În noiembrie 1977 i se eliberează, în urma cererii sale, un pașaport turistic. Pleacă la Paris, împreună cu fiul său. La 6 februarie 1978 ține prima conferință de presă în care vorbește de folosirea în România a tratamentelor psihiatrice ca metodă de represiune împotriva opozanților regimului comunist. Se supune unui examen psihiatric, fiind declarat perfect sănătos. Este susținut în demersurile sale privind necesitatea creării unui sindicat liber în România cu sprijinul sindicatelor franceze.

La 30 aprilie 1978 vrea să se întoarcă acasă, însă nu i se permite intrarea în țară. În urma protestelor organizațiilor sindicale europene, la 9 iulie 1978 i se acceptă revenirea în România. I se desface, însă, contractul de muncă de la întreprinderea IAMC din Otopeni, unde lucra, pe motiv de absență nemotivată. În 1979 aderă la Sindicatul Liber al Oamenilor Muncii din România.

La 28 mai 1979 este ridicat de Securitate, bătut bestial și abandonat în pădurea Păulești de lângă Ploiești. Din 1979 până în 1982 nu se mai știe nimic de Vasile Paraschiv, deși diverse organizații internaționale, precum și ziariști occidentali au încercat să intre în contact cu el. Existau zvonuri despre asasinarea sa de către Securitate. Ziariștii francezi veniți la Ploiești pentru a-l intervieva pe Paraschiv sunt bătuți chiar în stradă.

În iunie 1982 Mihai Radu Paraschiv, fiul lui Vasile Paraschiv, emigrat în SUA, reușește, după mai bine de doi ani de încercări, să ia legătura prin telefon cu părinții săi. Convorbirea cu tatăl său nu durează mai mult de două minute, fiind întreruptă de Securitate, dar măcar se știa că Vasile Paraschiv este încă în viață.

La 14 mai 1987 Vasile Paraschiv este din nou ridicat de Securitate, și, sub amenințare, semnează o declarație că încetează orice activitate sindicală. La 22 martie 1989 este din nou ridicat, ținut șapte zile în bătăi, și dus apoi la azilul psihiatric de la Voila.

După 1989 Vasile Paraschiv a continuat lupta sa pentru libertate, dreptate și adevăr. A publicat volumele *Lupta mea pentru syndicate libere în România. Terorismul politic organizat de statul comunist*, editie îngrijita, studiu, note și selecția documentelor de Oana Ionel și Dragos Marcu, Polirom, 2005 și *Așa nu se mai poate, tovarășe Nicolae Ceaușescu! – Memorii după 20 de ani*, Editura Curtea Veche, 2007.

MAICA DOMNULUI - CRINUL CERESC

Prof. Cristian Șerban

Școala „Elena Doamna”, Ploiești

Ca profesor de Religie mă bucur, sunt fericit de-a dreptul, când observ că elevii învață rugăciuni închinare Maicii Domnului. La rândul lor, copiii au o bucurie aparte când înalță gânduri către Maica noastră din cer și transmit un mesaj divin, înălțător. Rugăciunea lor sună melodios, ca un clinchet de clopoțel menit să ne trezească din somnul indus și impus de o societate în plină secularizare.

Onoare mai mare, decât ca Stăpâna cerului și a pământului să-ți fie și mamă nu poate să existe. Maica Domnului, exemplu peren de smerenie și sfințenie are harul, darul inegalabil de a fi Împărăteasă, dar totodată și îngrijitoare a bolnavilor, a celor suferinzi sau a celor care se află în întristare.

Un părinte cu har primit de la Preasfânta , afirma că Maica Domnului pe o singură categorie de oameni este supărată și anume pe acei oameni care nu cer nimic de la ea.

Maica Domnului este întărire în vreme de luptă duhovnicească, este dăruitoare de bucurie neașteptată, mijlocitoare atunci când greșim, apărătoare a întregului neam creștinesc, povățuitoare întru cele sfinte, mângâietoare a celor asupriți, hrănitoare a celor flămânzi, sprijinitoare a celor prizonieri, vindecătoare de boli trupești și sufletești, strajă fecioriei, îndreptarea păcătoșilor, Maică a Luminii neînserate, de aceea toate puterile cerești ale îngerilor și arhanghelilor sunt mute de uimire în fața ei.

Într-un cuvânt cu mare forță poetică, Antim Ivireanul o descria astfel pe Maica Domnului:

Aleasă este, cu adevărat, ca soarele, pentru că este încununată cu toate razele darurilor dumnezeiești și strălucește mai vârtos între celelalte lumini ale cerului.

Aleasă este și frumoasă ca luna, pentru că stinge cu lumina sfințeniei celelalte stele, și pentru marea și minunata strălucire de toate șiragurile stelelor celor de taină se cinstește, ca o împărăteasă.

Aleasă este ca revărsatul zorilor, pentru că ea a gonit noaptea și toată întunecimea păcatului și a adus în lume ziua cea purtătoare de viață.

Aleasă este, că este izvor carele cu curgerile cereștilor bunătați adapă sfânta biserică și tot sufletul creștinesc.

Aleasă este, că este chiparos carele cu înălțimea covârșește cerurile și pentru mirosul cel din fire s-a arătat departe de toată stricăciunea.

Aleasă este, că este crin, că măcar de a și născut între mărăcinii nenorocirii celei de obște, dar nu și-a pierdut niciodată podoaba albiciunii.

Aleasă este că este nor carele n-a ispitit nicio povară a păcatului.

Aleasă este, pentru că este fecioară mai înainte de naștere, fecioară în naștere, fecioară și după naștere și este o adâncime cu neputință de cuprins a bunătaților și o icoană însuflețită a frumuseților celor cerești. Este o grădină încuiată dintru care a ieșit floarea cea neveștejită, și fântâna pecetluită, dintru care a curs izvorul vieții, Hristos.

Noi, ca fii după duh al Preasfintei Născătoare de Dumnezeu, nu știu ce am mai putea adăuga decât o preasmerită chemare: O, Doamnă Preasfântă, milostivește-te spre toți cei ce cinstesc întru tot Sfânt numele tău!

Bibliografie:

Sfântul Antim Ivireanul, *Cuvânt întru lauda Preasfintei Născătoare de Dumnezeu*, în *Didahii*, Editura Basilica, 2016.

Părintele Arsenie Papacioc, *Cuvânt rostit la Praznicul Adormirii Maicii Domnului*, în *Cuvântul Ortodox*, 19 august 2008.

Sfântul Siluan Athonitul, *Între iadul deznădejdiei și iadul smereniei*, Editura Deisis, 2001.
Acatistul Maicii Domnului „Bucurie neașteptată”.

SFÂNTUL ANDREI – APOSTOLUL ROMÂNILOR

Prof. Pătulea Florin

Școala Gimnazială „Mihai Eminescu” Ploiești

"Pe când (Iisus) umbla pe lângă Marea Galileii, a văzut doi frați, pe Simon, care se numește Petru, și pe Andrei, fratele lui, care aruncau mreaja în mare, căci erau pescari. Și le-a zis: „Veniți după Mine și vă voi face pescari de oameni. Iar ei, îndată lăsând mrejele, au mers după El" (Matei 4, 18-20 și Marcu 1, 16-18)

Sfântul Apostol Andrei s-a născut în Betsaida, lângă Marea Galileii, fiind frate cu Apostolul Petru. Până să fie chemați în slujba Mântuitorului, Andrei și Petru au fost pescari în zona Galileii, meșteșug învățat de la tatăl lor, Iona.

Tradiția Bisericii susține că Sfinții Apostoli au ajuns în ținuturi foarte îndepărtate de Ierusalim propovăduind Evanghelia lui Hristos. Un temerar ar fi fost Sfântul Apostol Andrei, care a predicat chiar și sciților. Informația ne este furnizată de biograful împăratului bizantin Constantin cel Mare. Pe nume Eusebiu din Cezareea Palestinei, acesta a trăit între anii 262-339/340. În lucrarea lui cea mai cunoscută, „Istoria Bisericii", Eusebiu scrie că „Sfinții Apostoli ai Mântuitorului, precum și ucenicii lor s-au împrăștiat în toată lumea locuită pe atunci. După tradiție, lui Toma i-au căzut sorții să meargă în Parția, lui Andrei în Sciția, lui Ioan în Asia".

Și din epistola Sfântului Apostol Pavel către Coloseni (3,11) reiese că și "sciții" au auzit cuvântul lui Dumnezeu.

O baladă dobrogeană spune că însuși Decebal, urmașul lui Duras, ar fi venit la peștera Sfântului Andrei: "La schitul din tei,/ Crucea lui Andrei,/ Cine că-mi venea,/ Si descăleca?/ Venea Decebal,/ Călare pe-un cal,/ Sfinții că-mi găsea,/ Cu ei că-mi vorbea,/ Dar nu se-nchina/ Nici cruce-și făcea. / La schitul din tei, / Crucea lui Andrei,/ Traian că venea,/ La slujbă ședea,/ Slujba asculta, / Și ingenunchea,/ și nu se-nchina.../ Pe murg călărea,/ Și calea-și lua,/ La cetatea lui,/ A Trofeului...".

DIN ISTORIA PRAHOVEANĂ ... CINE A FOST ILINCA BRÂNCOVEANU-MAVROCORDAT ?

Prof. Dr. Irimia Denisa
Școala Gimnazială „Radu Stanian”, Mun. Ploiești

La 4 km de orașul Ploiești, pe șoseaua națională Ploiești-București, se găsește satul Tătărani. Prima atestare documentară a acestuia provine din secolul al XVI-lea. Domnitorul Mihai Viteazul a împroprietărit cu pământ pe vistiernicul său, Paharnicul Bărcan, lângă actualul teritoriu al municipiului Ploiești. Numele satului provine de la cetele de tătari care se pare că s-au așezat o vreme pe aceste meleaguri.

La jumătatea sec. XVIII existau în comună formațiuni feudale reprezentate de familiile moșierilor Mihalache Cornescu și Gherghiceanu, familiile Lahovari și Mavrocordat (ruinele conacului familiei Mavrocordat păstrându-se și astăzi). Pe teritoriul acestei comune se afla și un heleșteu pe pâraurile Recelea și Calda, heleșteu amenajat de Cotman Vel Mihalache Cornescu, care se ocupase și de renovarea bisericii în 1832.¹

La sfârșitul secolului al XIX-lea, Tătărani era unicul sat și reședința comunei Tătărani, cu 683 de locuitori, o școală și o biserică zidită în sec XVIII de jupân Drăghiceanu și jupâneasa Joița și renovată în sec. XIX.²

Legătura familiei Mavrocordat cu satul Tătărani

Primele atestări documentare ale familiei Mavrocordat datează din secolul al XIV-lea, din Imperiul Bizantin, cel mai vechi membru al acestei familii fiind Matei Mavrocordato. Familia Mavrocordat este o familie de origine greacă (Maurocordato).³ În secolul al XVI-lea, aceasta este atestată în insula Chios, iar mai târziu se pare că s-a stabilit la Constantinopol.

Un urmaș al lui Matei Mavrocordato, stră-strănepot, Alexandru Mavrocordat Exaporitul (1636-1709) diplomat în Imperiul Otoman, s-a căsătorit cu Sultana Chrisoscoleo și a ajuns Mare dragoman al Porții (tălmaci sau interpret al Porții, cu mare influență prin legăturile cu Vizirul și Sultanul). Alexandru Mavrocordat Exaporitul a fost mare dragoman al Porții în două rânduri, între 1673-1683 și între 1685-1699, iar între 1699-1703 a fost secretar al sultanului Mustafa al II-lea. Alexandru Mavrocordat Exaporitul a avut cinci copii, dintre care doi au devenit domnitori în Țările Române: Ioan Mavrocordat (domn al Valachiei între anii 1717-1719) și Nicolae Mavrocordat (1679-1730). **Nicolae Mavrocordat** a avut două domnii în Moldova (1709-1710, 1711-1716) și două în Țara

¹ https://ro.wikipedia.org/wiki/T%C4%83t%C4%83rani,_Prahova#cite_note-cp2013-06-12-1

² George Ioan, Lahovari, *Marele dicționar geografic al României*, Stab. Grafic J. V. Socecu, București, 1902, p.559.

³ Octav George, Lecca, *Dicționar istoric, arheologic și geografic al României*, Editura Universul, București, 1937, p. 324.

Românească (21 ianuarie 1716-25 noiembrie 1716, 1719-1730), murind de ciumă în 1730 și fiind **îngropat la Mănăstirea Văcărești**⁴.

Alexandru Mavrocordat Exaporitul a avut două fete, pe Ruxanda și Elena, dar și un alt băiat, pe nume **Scarlat (Scarlatache) Mavrocordat**, care a devenit mare paharnic în Valachia (a fost numit vel-paharnic în 1698, de către Constantin Brâncoveanu).⁵

Ilinca (Elenca) Brâncoveanu-Mavrocordat (n. 1682 - ?) a fost a treia fiică al lui Constantin Brâncoveanu (Brâncoveanu a avut patru fii și șapte fiice – Stanca, Maria, Ilinca, Safta, Ancuța, Bălașa, Smaragda/Smaranda). Din cronica lui Radu Logofăt Greceanu, aflăm că după zece ani de domnie, Constantin Brâncoveanu a hotărât să-și căsătorească cea de a treia fiică, pe Ilinca, cu paharnicul Scarlatache, fiul marelui dragoman Alexandru Mavrocordat. Astfel, în februarie 1698, la vârsta de 16 ani, Ilinca a fost căsătorită cu Scarlat Mavrocordat (1678-1699), fiul lui Alexandru Mavrocordat Exaporitul. Scarlat Mavrocordat era un tânăr foarte deștept dar plătând. Căsătoria acestora a durat foarte puțin deoarece Scarlat Mavrocordat a murit în anul următor, pe 28 iulie 1699, la numai 22 de ani și a fost înmormântat la Mitropolia de la Târgoviște. Din căsătoria lui Scarlat Mavrocordat cu Ilinca Brâncoveanu nu a rezultat niciun urmaș.

Foaia de zestre întocmită de tatăl Ilincăi, Constantin Brâncoveanu, la data de 5 februarie 1698, cuprindea alături de alte sate, și **satul Tătărani** cu partea lui Dumitrașcu Sardarul și cu morile. Pe lângă acesta, Ilinca a primit ca zestre satul Cornești, 20 de pogoane de vii la Scăieni, viile de la Pitești cumpărate de Brâncoveanu de la Șerban Rătescul și de la sora acestuia, satul Surlani, casele din București.

Ilinca și familia sa s-au aflat până în luna decembrie 1697 la Târgoviște, pentru a se feri de ciuma care afectase grav locuitorii Bucureștiului, însă a doua zi după Sfântul Nicolae, Constantin Brâncoveanu s-a mutat cu familia la București. Nunta s-a desfășurat la curtea de la București, cu mare fast, slujba fiind oficiată de Patriarhul Ierusalimului, dar din păcate, Ilinca a rămas văduvă după puțin timp.

În 1704, Ilinca Brâncoveanu Mavrocordat s-a recăsătorit cu **Șerban Greceanu**, fiul marelui logofăt Șerban Gheorghe, nunta fiind mai puțin fastuoasă, deoarece Ilinca era la a doua căsătorie. Șerban Greceanu era fratele cronicarului Radu Logofăt Greceanu, fiind un om învățat ca și acesta. Prin străbunica sa se înrudea cu Mihai Viteazul, iar prin soția lui Preda Vornicul, chiar cu Brâncovenii. Marele logofăt Șerban Greceanu a contribuit alături de fratele său Radu Greceanu, la

⁴ https://ro.wikipedia.org/wiki/Nicolae_Mavrocordat

⁵ Octav George, Lecca, *Familiiile boeresti române. Genealogia a 100 de case din Țara Românească și Moldova*, 1911, București, p. 60.

traducerea în limba română și la tipărirea „Bibliei de la București” (1688).⁶ Ilinca Brâncoveanu și Șerban Greceanu au avut cinci copii: Șerban Greceanu, **Drăghicean Greceanu**, Măricuța, Smaranda și Săftica (decedată prematur).

Biserica „Nașterea Maicii Domnului”, din Tătărani, a fost construită în perioada 1741-1743, de unul dintre copiii Ilincăi Brâncoveanu și ai lui Șerban Greceanu, boierul Drăghiceanu Greceanu, mare pitar, împreună cu soția sa jupâneasa Joița. Biserica a fost refăcută în 1832 de Hagi Manu (boierii Manu erau descendenți ai lui Constantin Brâncoveanu) și Mihalache Cornescu, mare ban (urmaș din familia Greceanu, deoarece această familie și-a luat numele Cornescu în sec. XVIII, de la satul Cornești din județul Dâmbovița).⁷ Din păcate, biserica veche din Tătărani a fost demolată în 1963, prin autorizația nr. 52/12 iulie 1963. În comuna Tătărani, lângă biserică, s-a ridicat în 1942 o troiță în cinstea eroilor satului.

Inițial, troița a fost construită din lemn, având 4,5 m înălțime și 2 m lățime, fiind înscriși 17 eroi, primul fiind generalul Mavrocordat. Troița a fost renovată în 1945 pe un fundament de beton cu 3 trepte, fiind incluși 19 eroi decedați în perioada 1941 – 1944, pentru a păstra vie în memoria colectivă, jertfa acestora pentru apărarea patriei.

Bibliografie

Lucrări generale

LECCA, Octav George, *Dicționar istoric, arheologic și geografic al României*, Editura Universul, București, 1937.

LAHOVARI, George Ioan, *Marele dicționar geografic al României*, Stab. Grafic J. V. Socecu, București, 1902

Dicționarul enciclopedic, Editura Politică, București, 1962

Lucrări speciale

LECCA, Octav George, *Familiile boierești române. Genealogia a 100 de case din Țara Românească și Moldova*, 1911, București

STOICESCU, Nicolae, *Bibliografia localităților și monumentelor feudale din România. I - Țara Românească (Muntenia, Oltenia și Dobrogea)*, Editura Mitropoliei Olteniei, 1970

Surse internet

https://ro.wikipedia.org/wiki/Nicolae_Mavrocordat

<http://www.creeza.com/referate/istorie/ILINCA-ELENCA-BRANCOVEANUMAVRO985.php>.

⁶Dicționarul enciclopedic, Editura Politică, București, 1962, p.605.

⁷Nicolae, Stoicescu, *Bibliografia localităților și monumentelor feudale din România. I - Țara Românească (Muntenia, Oltenia și Dobrogea)*, Editura Mitropoliei Olteniei, 1970, p. 629.

ZIUA INTERNAȚIONALĂ A MUNTELUI

„ **Muntele: prieten uriaș, potrivit, surd, despot...** ”
(definiție de Aron Cotrus)

Prof. Rădulescu Laura
Școala Gimnazială „Radu Stanian”, Mun. Ploiești

Anul 2003 reprezintă începutul unei perioade de conștientizare a importanței pe care munții o au pentru lumea contemporană. Astfel, Adunarea Generală a Națiunilor Unite a declarat ziua de 11 decembrie a aceluiași an, Ziua Internațională a Muntelui, cu scopul de a evidenția oportunitățile și constrângerile în dezvoltarea zonelor montane, și pentru a stimula construirea de alianțe care să aducă schimbări benefice populațiilor și mediilor montane din întreaga lume.

Acoperind aproximativ 22% din suprafața Pământului, munții joacă un rol important pentru planetă. Aceștia, nu doar că furnizează mijloace de subsistență și asigură un trai decent pentru 915 milioane de oameni care trăiesc în munții din întreaga lume, reprezentând 13% din populația globală, dar alte câteva milioane de oameni beneficiază de pe urma acestei bogății naturale.

Elevii clasei a V-a, din cadrul Școlii Gimnaziale Nr. 19, Ploiești, îndrumați de către doamnele profesoare de Geografie, respectiv Istorie, au celebrat această zi printr-o serie de activități, menite să le cultive interesul pentru drumeția montană, să consolideze deprinderile de comportament ecologic, să dezvolte interesul pentru lectura științifică, și să formeze noțiuni legate de cele mai spectaculoase trasee montane ale planetei.

Tema activității s-a intitulat „ **Trasee montane!** ”, aceasta desfășurându-se în sala de clasă, după cum urmează:

1. De ce sărbătorim muntele?
2. Care sunt cei mai înalți munți din lume?
3. Vizionare film documentar : „Cum a fost cucerit Everestul?”
4. Vizionare PowerPoint: Drumuri montane pe care trebuie să mergi macar o dată în viață.
5. La sfârșitul activității, elevii au realizat un panou, pe care l-au expus în clasă.

În încheiere,

Știați că.....?

George Everest nu a avut nicio legătură directă cu muntele care poartă numele, pe care de altfel nu l-a văzut niciodată.

El a fost, totuși, responsabil pentru angajarea lui Andrew Scott Waugh, succesorul lui Everest în calitate de Inspector General în India, care, alături de Radhanath Sikdar a făcut primele observații formale ale muntelui, și i-a calculat înălțimea. În martie 1856, Waugh a adresat o scrisoare către Royal Geographic Society pentru a anunța că muntele, în urma măsurărilor, este dovedit ca fiind cel mai înalt din lume și a propus ca acesta să fie numit „după ilustrul meu predecesor”, întrucât nu „s-a descoperit niciun nume local pe care să-l folosim”.

Ideea s-a lovit însă de o rezistență neașteptată: Everest însuși s-a opus ca numele său să fie folosit, întrucât nativilor indieni le era dificil să-l pronunțe și nu putea fi scris în limba hindi.

Cu toate acestea, în 1865, Royal Geographic Society a acceptat oficial denumirea de „Muntele Everest” ca nume pentru cel mai înalt munte din lume.

ÎNTÂLNIRE CU ANNE FRANK

Stan Mădălina Maria Karla

Clasa a VIII-a A

Școala Gimnazială „Radu Stanian” Ploiești

Este o zi însorită de duminică. Îmi încep ziua luând micul dejun alături de familia mea. După aceea, decidem toți să mergem la un muzeu. Acolo am descoperit povestea nazismului și a holocaustului.

Când am ajuns acasă fiecare s-a dus spre camera lui. Fusese o zi obositoare dar interesantă. În timp ce citeam o carte, am simțit cum mă ia amețea. M-am așezat pe pat și am picat într-un somn profund. Când m-am trezit, am descoperit că eram într-o încăpere, alături de o fată. Părea de vârsta mea. Am decis să vorbesc cu ea:

-Bună! Eu sunt Karla, încântată de cunoștință !

Cu un zâmbet cald, mi-a răspuns:

-Bună! Sunt Anne. Mă bucur să te cunosc!

După ce am discutat timp de treizeci de minute, am descoperit că mă aflam în anul 1942, pe vremea Holocaustului, în Germania. Membrii familiei sale erau evrei, inclusiv ea, ceea ce îi pune în pericol. Deja mama Annei murise în acel an. Pentru că lucrurile începeau să decurgă din ce în ce mai rău, Otto Frank, tatăl fetei, pregătise o ascunzătoare camuflată cu o bibliotecă. Eu încercam să o bine dispun pe Anne și să-i zic că totul va fi bine. Până când, într-o zi, cineva i-a trădat și ascunzătoarea a fost descoperită. Tensiunea creștea, dar eu încercam să îmi păstrez calmul. Când naștiții au ajuns în ascunzătoare, m-am trezit brusc și am aflat că totul a fost un vis. Ceea ce-mi generase acest vis fusese cartea pe care o citeam. O cumpărasem de la muzeu. Era Jurnalul Annei Frank. Când m-am uitat la ceas, am văzut că era ora cinei și m-am pregătit pentru masă.

Ar trebui să fiu recunoscătoare pentru tot ce am, pentru că am văzut prin ce viață a trecut Anne în acea vreme.

Seara s-a terminat frumos, alături de familie. S-a dat ora stingerii și m-am schimbat în pijamale. Am adormit și m-am trezit iar în această poveste. Rămâne de văzut ce voi descoperi și de această dată.

CUPRINS

ANUL OMAGIAL 2021	1
SFÂNTUL IOAN CASIAN	2
SFÂNTUL DIONISIE EXIGUUL	3
SFÂNTUL CUVIOS IOAN IACOB DE LA NEAMȚ	4
CINSTIREA CELOR ADORMIȚI	6
„ȘI EU VREAU LA ȘCOALĂ”- o binecuvântare pentru copiii dezavantajați	7
10 ANI DE LA MOARTEA LUI VASILE PARASCHIV	9
MAICA DOMNULUI - CRINUL CERESC.....	11
SFÂNTUL ANDREI – APOSTOLUL ROMÂNILOR	13
DIN ISTORIA PRAHOVEANĂ	14
CINE A FOST ILINCA BRÂNCOVEANU-MAVROCORDAT ?	14
ZIUA INTERNAȚIONALĂ A MUNTELUI	17
ÎNTÂLNIRE CU ANNE FRANK	19
ECHIPA DE REDACȚIE:	21

ECHIPA DE REDACȚIE:

Prof. Florian Tocitu – coordonator revistă

Prof. Cristian Șerban – machetare

COLABORATORI:

Prof. Tocitu Florian

Prof. Pătulea Florin

Prof. Cristian Șerban

Prof. Dumitru Alexandra

Prof. Nedelcu Marius

Prof. Dr. Irimia Denisa

Prof. Rădulescu Laura

ELEVI:

Stan Mădălina Maria Karla, Clasa a VIII-a A

DIRECTOR:

Prof. Banciu Ion